На Колимі запахло чебрецем
і руто-м'ятою, і кропивою.
Кохана сестро, дякую! З любов'ю
паду в про тебе спогади лицем.
А й спогади: сліпна коротка мить,
і ти в сльозах — обранена об мужа.
Квадратний отвір вахти, і байдужа
сторожа. І дрібненький син кричить:
"Татусю, до побачення!" А ми
вдивляємося в те, що не екрані
яви чи снива. О мої кохані
розлучні лада, як вас світ гнітить
об вас обпертий. Від рамена — крик,
високий зойк — у дві гінкі долоні,
неначе рури, мов многоколонні
голосники атлантових музик.